minuga! Tule minuga!" Ja kuningapoeg ruttas tema järel, unustas oma tõutust, unustas seda juba esimesel õhtal, ja Paradiisi-neid kutsus käega ja hüüdis lahke häälega. Kangemaks läks õilmelõhn ümberringi, wägewamast kõlasiwad kandled. Kuningapoja silma ees oli, kui seisaksiwad tuhanded lahke-näuga pead saalis, nikutaksiwad tema poole ja laulaksiwad: „Inimene peab kõiki tundma, inimene on kõige maa-ilma isand!" Tilgad keelatud puu lehtedes ei näitanud enam wälja kui werised pisarad, waid kui punased särawad tähed. „Tule minuga, tule minuga!" kõlasiwad wärisewad hääled, ja iga sammu juures, mida kuningapoeg edasi astus, pakitasiwad tema palged palawamalt, woolas tema weri keewamalt soonte sees. „Mina pean minema!" ütles tema. „Ega see patt ei ole, ega see patt olla ei wõi! Miks mina kenaduse ja rõõmu järel käia ei wõi? Mina tahan aga näha, kuida Paradiisi-neid puhkab. See ei ole weel midagi; kui mina aga oma mokki tema suu peale ei piigista ja seda mina ei tee. Mina olen kindel ja minu tahtmise wägi on tugew!"

Paradiisi-neid käänas puu oksad kõrwale ja kadus nende peite. „Weel ei ole mina patto teinud!" ütles kuningapoeg, „ja mina ei taha pattu teha!" Ja siis käänas tema keelatud puu oksad kõrwale ja waatas nende alla. Seal magas

Paradiisi-neid, nii kena, kui ainult waimu-neid Paradiisi-aidas kena olla wõib. Ja waimu-neid naeratas unes, ja kuninga poeg kummardas ennast tema üle ja nägi pisaraid tema silmalaude wahel.

„Nutad sinna minu üle?" ütles kuningapoeg waikse häälega: „Ära nuta, sa kenaduse-kuju! Nüüd wast mõistan mina Paradiisi rõõmu! Tuleks ka igawene õs minu peale, üks ainus silmapilk kui see, on elu-aea õnneks küll!" Ja kuningapoeg piigistas omad mokad Paradiisi-neiu su peale — — —

Järsku raksus kõue-pauk nii raske ja kange ja hirmus, kuida seda ütski enne kuulnud ei ole. Kõik langes kummuli. Paradiisi-neid ja aid wajusiwad, wajusiwad sügawamale ja sügawamale. Kuningapoeg nägi kõiki pikkase pimeduse sisse langema. Nagu weike hiilgaw täht säras see weel kaugelt tema silma, siis wärises külm surma-oog läbi tema keha. Tema silmad langesiwad kinni ja elutundmine kadus temast.

Külm wihm langes tema silmi; kange wilu tuul wuhises tema ümber. „Mis olen mina teinud!" ohkas kuningapoeg. „Minna olen pattu teinud nagu Adam — olen pattu teinud ja Paradiisi-aid on sügawuse sisse langenud!" Ja tema tegi omad silmad lahti. Üht tähte nägi tema weel kaugelt, seda tähte, mis kui kadunud Paradiis säras. Seda nägi tema weel — see oli koidotäht taewa peal.